

του καὶ μ' ἓνα πανταλόνι ἀντρίκειο πού ἀνέβαινε ὡς τὶς ἀμασκάλες, δεμένο μ' ἓνα σπάγκο στὴ μέση γιὰ νὰ μὴν πέφτη.

Καμπόσοι κκαπετα-αἰοὶ βλέποντας τὸν κόσμο ζυγώσανε κι αὐτοὶ νὰ ἰδοῦνε.

— Τί τρέχει; Κανένας κκυγάς; ρώτησε ἓνας τὸν καφετζή μὲ μιὰ σακκούλα ἐλιές στὸ χέρι.

— "Ἐνας ποιητῆς εἶναι, καπετάνιο . . ." Κοπιάζετε μέσα, θὰ κάνετε γούστο . . . ἀποκρίθηκε κείνος.

Ὁ Στέφανος πού στεκότανε πίσω τοῦ τράβηξε τὸ μανίκι.

— Μὰ δὲ μιλάνε ἔτσι; Τὸ ξέρεις πὼς με ρεζιλεύεις; φώναξε σιγαλά.

Ὁ καφετζῆς τοῦρριξε μιὰ ματιά.

— Γιατί; Σ' ἔβρισκα τάχατες; Μωρὲ κατὰλαβες πὼς με σκότισες; Ἐτσι ξέρω γὼ νὰ μιλάω, ἀποκρίθηκε.

Ὁ Στέφανος κἀτι μουρμούρισε κι ἄρχισε πάλι τὸ σουλάτσο.

— Τί εἶναι; ρωτήσανε τὸν καπετάνιο οἱ ἄλλοι πού στεκότανε παραπέρα.

— Μὰ παράτταση θάχουνε, ξήγησε κείνος βάζοντας μιὰ ἐλιά στὸ στόμα του.

— Τέτοια μέρα κύτοι πάλι βρήκανε νὰ κάνουνε θέατρο; εἶπε ὁ ἓνας.

Ταχύνανε τὸ βῆμα τους γιὰ νὰ κερδίσουνε τὴν ὥρα πού χάσανε. Εἶχανε κ' ἐκκλησιά τὴ νύχτα.

Οἱ λίγοι περίεργοι ποῦχανε μαζωχτῆ ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα ἀρχίσανε νὰ σκορπιοῦνται βριεστημένοι. Ἡ μάγκα καθισμένη στὸ πεζοδρόμιο χτύπηγε χάρμα τὰ γυμνὰ ποδαράκια του γιὰ νὰ ζεσταθῆ.

Τὸ κρὺο τρύπαγε. Λιγιστοὶ οἱ διαβάτες. Τίτοιχα βραδεῖα καθένας μαζεῖεται νωρίτερα στὸ σπιτί του.

— Δὲν εἶναι προκοπή. Δὲ θὰ ρθῆ κανένας. Τί διάολο, ψώρα ἔχεις μωρέ; μουρμούρισε ὁ καφετζῆς πού κόπηκε πιά νὰ στέκεται ὀρθιος.

— Τί λὲς ἀδερφέ; Πὼς γίνεται αὐτό; Τί ἀνθρώποι εἶναι τοῦτοι ἐδῶ; φώναξε ὁ Στέφανος.

— Τί λὲς ἐκεῖ! Σκοτίστηκε βλέπεις ὁ κόσμος νάκούση τὴν ἀφεντεῖά σου μὲ τὰ μωρόλογα. Βρήκες καὶ σύ, βλογημένη, μιὰ δουλειά . . . Ποιητῆς λέει Πφ . . . εἶπε ὁ καφετζῆς μὲ σιχασιά.

— Νὰ εἰδουνε κάνεμ ταχυδαχτυλογογός. Σέ- ρεις λοιπὸν τί παραδες μποροῦσε; νὰ βγάλῃς; Πέρσου εἶχε ρθῆ κάποιος κ' ἔκανε τὴν τύχη του. Μῆλο δὲ χωροῦσε δῶ μέσα. Ἐπαίρνε πού λὲς ἓνα σπαθί, τό- χωνε στὸ λαρύγγι του καὶ τῶβγαζε πάλι δίχως νὰ πάθῃ τίποτις. Ἐπαίρνε τὸ μῆλο, τόκοβε στὰ τέτ- σερα, στὰ ὀχτώ, ὅσα ἤθελες κι ἀμέτως σοῦ τὸ πα- ρουσίαζε πάλι ὀλάκκιρο. Αὐτὸ εἶναι δουλειά. Ἄμ ἀπὸ σένα τί νὰ δῆ ὁ κόσμος; πρόστεσε ὁ ἴδιος.

Ὁ Στέφανος μὲ τὸ γιὰκὰ σηκωμένο καὶ τὰ χέρια στὶς τσέπες, τὸν κοίταζε, ὅση ὥρα μιλοῦσε, στὰ μάτια. Στάθηκε κάμποσο ἀμίλητος. Ἐπειτα στηλώθηκε στὰ λιγνά του πόδια πού μοιάζανε σὰν καλάμια μέσα στὸ φαγωμένο πανταλόνι του, σή- κωσε ἀψηλά τὸ κασκέτο του καὶ τοῦ εἶπε.

— Ἐτσι λοιπὸν τὸ λὲς ἐσύ; Ταχυδαχτυλογο- γός! Παλιάτσος δηλαδή! Νὰ κάνω θάματα; Καὶ δὲ μοῦ λὲς; Ἐνα κελὸ ποίημα τί ἀξία ἔχει θαρ- ρεῖς; Σὲ ρωτῶ.

Σώπασε περιμένοντας ἀπόκριση. Ὁ καφετζῆς τὸν κοίταζε.

— Δὲ μιλάς; Νὰ σοῦ τὸ πῶ λοιπὸν ἐγώ. Ἐνα καλὸ ποίημα, κύριε, εἶναι. κι αὐτὸ ἓνα θάμα. Κατὰλάβεις; Θάμα, καί! Μὰ σὰ δὲν καταλαβαίνεις τί σοῦ γίνεται, χαῖρε κύριε!

Ἐβγαλε τὸ κασκέτο του, χαιρέτισε καὶ πε- τάχτηκε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα . . .

Ὁ καφετζῆς χαμογέλασε.

— Βίδα! Κρίμας τὸ παιδί! μουρμούρισε.

Ἄνιθκε σ' ἓνα σκαμνὶ καὶ ξεκρέμασε τὴ σημαία ἀπὸ τὸ κοντάρι.

— Ποῦ πάει τώρα; Ποῦ θὰ ξενοχτίση, τρομάρα του; Καὶ γὼ ἔλεγα νὰ τὸν πάρω σπιτί ἀπόψε. . . συλλογιότανε κελὼς δίπλανε τὴ σημαία.

Ἐσθισε τὴ λάμπη, κλείδωσε τὴν πόρτα καὶ τράβηξε γιὰ τὸ σπιτί του.

— Ἐχασα καὶ κκαμὶ δραχμὴ ἀπὸ νκαργιλέδες. Μὰ ἄλλη φορὰ δὲν ξαναμπάζω τίποτου; τρελλοῦς στὸ μαγαζὶ μου, μουρμούριζε στὸ δρόμο . . .

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΣΜΥΡΝΗ

Τὸ σπουδαῖο εἶναι πού τὴν περασμένη βδομάδα δώταμε ἀποφασιστικὴ μάχη γιὰ τὴν Ἰδέα στὸ θέα- τρο. Πῆγε γραμμὴ ὁ δημοτικισμὸς. Εἶχαμε τὴν Ἄντιγόνη (τοῦ Μάνου), τὸ «Στὴν Ὁξώπορτα», τὸ Χαλατμένο Σπιτί, τὸν Οἰδίποδα τοῦ Σεφεριάδη. Ὁ Βλάχος τὴν ἔπαθε στὴ γερὰ. Εἶχαμε θρίκιμπο, μὰ ἄλλο πού σοῦ τὸ λέω, κι ἄλλο νὰν τῶβλεπες. Ἐν- θουσιασμὸς μεγάλος. Μονάχα ἓνας τῆς «Ἐσπερινῆς» ἔβγαλε μιὰ σφυρίχτρα καὶ σφύριξε. Ὁ κόσμος ξα- γριώθηκε, κ' ἓνας μας, ὁ φαρμακοποιὸς Μωραῖτης, ἄρπαξε τὴ σφυρίχτρα καὶ ἀνάμεσα σὲ φωνὲς «ἔξω! ἔξω!» πέταξε τὸν Ἐσπερινὸ ἔξω ἀπὸ τὸ θέατρο. Κ' ἡ Ὁξώπορτα ἄρρεσε.

ΣΜΥΡΝΙΟΣ

Ἡ Κοινή Γνώμη

ECCE HOMO

Φίλε «Νουμᾶ»,

Ἐξίσταμαι καὶ ἀπορῶ. . . μὰ δὲν ἀπορῶ πιά, τὸ βρήκα. Ὁ κ. Ξενόπουλος, τῶρα τελευταῖα, κεραυνοβολώντας δεξιά κι ἀριστερά, σ' ἐφημερίδες καὶ περιοδικὰ, τὸν Ψυχάρη καὶ τοὺς μαλλιαροὺς (κα- θὼς μὰς λέει), ἀρχίτισε νὰ μοιράζει διπλώματα μαλλιαροσύνης καὶ συχωροχέρτια ὀρθοφροσύνης. Ποιοὶ εἶναι μαλλιαροὶ καὶ γιατί εἶναι μαλλιαροὶ, κκατὰ τὸν κ. Ξενόπουλο πάντα, δὲν ξετάζουμε κι οὔτε μὰς μέλει. Τὸ ζήτημα εἶναι νὰ δοῦμε γιατί ὁ κ. Ξενόπουλος, γράφοντας σ' ἓνα νύφκντο περιοδικό, βρῖσκει σωστὴ τὴν κριτικὴ τοῦ κ. Κ. Χατζόπουλου γιὰ τὸν Παλαμᾶ καὶ γιατί ὁ ἴδιος ὁ κ. Ξενόπουλος γράφοντας ἄλλοτε στὸ «Νέο Ἄστυ» βρῖσκει σωστὴ τὴν κριτικὴ πού δημοσίεψε ὁ Ἐρμονας στὸ «Νουμᾶ» γιὰ τὸ «Δωδεκάλογον τοῦ Γύφτου» κι ἀνακήρυξε (σπολ- λάττη του) τὸν Ἐρμονα γιὰ τὸ μόνον Ἑλληνα κρι- τικό.

Νὰ σοῦ τὸ πῶ. Ὁ Ἐρμονας τότε εἶτανε, νὰ ποῦμε, ἐν ἐνεργείᾳ κριτικός κι ὁ κ. Ξενόπουλος τὸν χρειαζότανε. Σήμερον ἐν ἐνεργείᾳ κριτικός εἶναι ὁ κ. Χατζόπουλος κι ὁ κ. Ξενόπουλος τὸν χρεια- ζεται. Νά, ὁ λόγος πού πρόπερσι εἶταν ἀριστοῦρ- γημα ὁ «Δωδεκάλογος τοῦ Γύφτου» καὶ φέτο δὲν ἀξί- ζει καὶ πολλὰ πράματα. Νά, ὁ λόγος πού πρόπερσι ὁ Ἐρμονας εἶταν ὁ μόνος Ἑλληνας κριτικός καὶ φέτο (κοίταξε κάπιο περασμένο φύλλο τῶν «Ἀθηναῖων») εἶναι ἓνας μαλλιαρὸς καὶ λόγου του ἀπὸ τὸ σωρὸ. Νά, καὶ ὁ κ. Ξενόπουλος.

Μὲ ἀγάπη

ΑΝΤΙΕΝΟΡ ΔΥΛΩΣ

ΔΑΜΠΡΙΑΤΙΚΑ ΓΛΑΝΤΙΑ

Ἄιδινι, 19 τοῦ Ἀπρίλη 1910.

Ἀγαπημένε μου Νουμᾶ,

Θὰ διαβάσατε βέβαια στὶς ἐφημερίδες πὼς ἡ Τουρκικὴ Κυβέρνησις ἐμπότισε τὶς πιστολιές καὶ τὶς κουμπουριές τὸ Πάσκα γιὰ νὰ μὴ γίνει κανένα κακό. Καὶ μάλιστα μὰς ὑποσκέθηκε πὼς τοῦ χρόνου θὰ ρίξει γιὰ τὴ Λαμπρὴ καὶ κκωνιές! Μὰ οἱ κα- θκερουσιάνοι τοῦ τόπου μὰς «μένεα πνέοντες» (ἔτσι μιλοῦνε γιὰ νὰ τοὺς νιώθει ὁ λαός), ἐπειδὴ θὰ περ- νοῦσε ἡ Λαμπρὴ χωρὶς κανένα θόρυβο καὶ σούσουρο, σηκώσανε τὸν ἀνήξερο καὶ ἀπλό λαὸ στὸ πόδι κα- τηγορώντας τοὺς Μαλλιαροὺς πῶ; τάχα στὸν Ἐπι- τάφιον βλαστημήτανε τὸ Χριστὸ καὶ τὴ Θρησκεία. πὼς εἶναι ἄθρησκοι καὶ μασῶνοι καὶ τόσα ἄλλα κουροφέζαλα καὶ σκχλαμάρες. Ὑστερα ἀπὸ δυὸ μέρες, τὴ νύχτα τοῦ Πάσκα, ἐνῶ λειτουργοῦσε ἡ ἐκ- κλησια καὶ ὅλος ὁ κόσμος μὲ ἡσυχία ἄκουε τῆς λόγια, οἱ κυκῆριοι Κκαθαρευουσιάνοι τοῦ τόπου μας, οἱ θεοφοβούμενοι καὶ οἱ βέροι Χριστιανοί(!), βλέπον- τας πὼς ἓνας μπράδος ζητοῦσε ἀπὸ μὰς ἐξήγησε γιὰ τὸ ζήτημα, ἀρχίσανε νὰ σφύριζουνε καὶ νὰ φω- νάζουνε Ζούξ καὶ νὰ κάμουνε τόσο θόρυβο καὶ κακό, πού ὁ παπάς ἀναγκάστηκε νὰ κόψει τὴ λειτουργία καὶ ὁ κόσμος νὰ ἀνησυχῆσει. Καὶ μόλις, ἀφροῦ κατα- δεχτήκανε οἱ θρητικοὶ καὶ φανατικοὶ Χριστιανοὶ Κκα- θκερουσιάνοι νὰ σιωπᾶσουνε, ξανάρχισε ἡ λειτουργία.

Τέτοια Λαμπρὴ περάσαμε, φίλε Νουμᾶ, μὲ τοὺς εὐλαβεῖς Κκαθαρευουσιάνους τοῦ τόπου μας. Μὰ σὲ ὅλα τοῦτα, τίποτα ἄλλο δὲ βλέπω παρὰ μιὰ τε- λευταία σπιθα τῆς μισοδογματικῆς κκαθαρευουσιάνικης κωλοφωτιᾶς.

Πρόθμος
Ο. Ν.

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Τὸ πὸν νόστιμο ἀπ' ὅσα ἔγραψε ὁ Μιστριώτης τοῦ- τες τὶς μέρες εἶναι ἡ δῆλωσις πού μὰς ἔκαμε εἰς τοὺς «Και- ροῦς» πὼς πολλοὶ φίλοι του κκαῦχονται νὰ μὴ ἀποθήκῃ πρὶν λυθῆ τὸ γλωσσικὸν ζήτημα.

— Τὴν ἰδέα εὐχὴ κάνουμε καὶ μεῖς. Γιατί ὅσο περσό- τερο ζῆσει ὁ Μιστριώτης κι ὅσο ἀγριώτερα πολέμησει τὴ ζωντανὴ γλώσσα, τόσο γληγορώτερα θὰ μὰς φέρει καὶ εἰς τὴ τελειωτικὴ νίκη.

— Τσεκουράτι ὁ κ. Παναγιωτόπουλος τὰ εἶπε στὰ ἐγ- καίνια τοῦ ἐργατικῆς σχολεῖου τὴν Κεριακὴ. Σὰν τὸ σκολεῖο ποῦγινε στοὺς Ἀμπελοκήπους, ἔ γίνονε κι ἄλλα πα- ρόμοια σκολεῖα καὶ σ' ἄλλες ἐπαρχίες, ὁ σκολαστικισμὸς θὰ φοφῆσει ἀπὸ ἀσῖτια.

— Καὶ θὰ γίνουνε, γιατί ἡ Ἀνάγκη, πού χίλιοι Μι- στριωτοκαλλιθηδρες δὲν μποροῦνε νὰν τῆς ἀντισταθοῦνε, θὰ μὰς σπρώξει σὲ πρκατικώτερος δρόμους. Ὁ Θεὸς μα- νάχα νὰ βάλει τὸ χέρι του, τὸ σπρώξιμο αὐτὸ νὰ γίνει μιὰν ὄρ' ἀρχύετρα, ὅσο εἶναι ἀκόμα καιρός.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Κ. Λεοντ. στὸ Μικκώπ. Ἀδάμας τὴ συντροφὴ κ' εὐχαριστοῦμε.—κ. Γ. Κοντ. στὸ Μόναχο. Χαρήκαμε πού μιλεῖς γιὰ ἓναν καλλιτέχνη πού καὶ μεῖς πολὺ τὸν ἐχτι- μοῦμε. Θὰ δημοσιευτεῖ.—κυρία Α. Γ. Θὰ δημοσιευτεῖ στὸ ἄλλο φύλλο.

Π. Σ. ΔΕΛΤΑ

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

—ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ (μὲ εἰκόνες τοῦ κ. Ν. Δόντρα).

—Ἡ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑΣ (μὲ εἰκόνες τῆς Κας Σοφίας Λασκαρίδη).

Τυπώθηκε στὴ Δόντρα, σὲ διαλεχτὸ χαρτὶ καὶ εἶναι καλλιτεχνικὰ δεμένο. Πουλιέται στὸ βιβλιοπωλεῖο τῆς «Ἐστίας» δρ. 3,50.